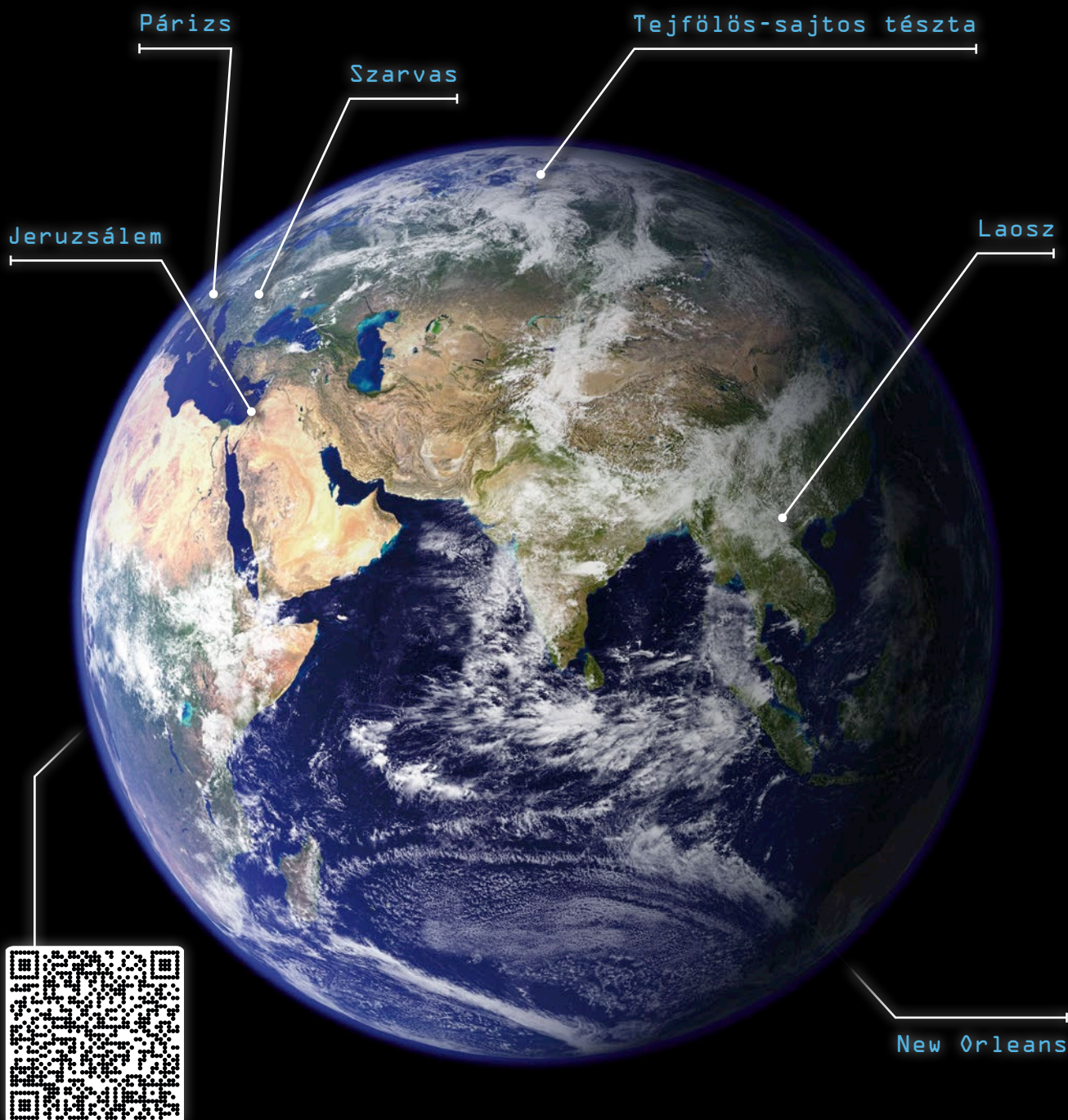

SZARVASI

VILÁGJÁRÓ

a szarvasi ifjúsági tábor világutazó magazinja – I. évfolyam 1. szám, 2012 tél

A LEGJOBB HELYEK

a madrichok, korcsoportvezetők, specialisták és táborvezetők szerint

Álomköpeny

január 13.

vasárnap 16:00 - 19:00

Itt van Tu BiSvát, ami a zsidóságban a környezetvédelem ünnepe is. Gyere velünk és védjük a környezetet együtt Naftalival!

Bálint Ház | VI. ker. Révay u. 16. | www.balint haz.hu

Lécelj le velünk!

SZARVASTABOR.HU/SITABOR2013

KEDVES OLVASÓNK!

Arra gondoltunk, hogy ezentúl minden lapszámunkban kiválasztunk egy témakört, amibe megpróbáljuk magunkat mélyebben beleásni pár oldal erejéig. Így született meg első témakörünk, a Világutazó, mert ki ne szeretne utazni? Valószínűleg a csomagolás részét sokan kihagynánk, de legyen akár közeli, vagy messzi egzotikus a célpont, az utazás mindig egy kaland.

Olvashattok rövid beszámolókat madrichoktól és korcsoportvezetőktől arról, hogy mi a kedvenc helyük a világon és csemegézhettek különböző kultúrákról szóló érdekes információkból és viccekből, amiket elszórtunk az újságban. Helyet kapott itt egy mese első fejezete is, ami az *Ismeretlen ismerősök* címet kapta, és egy kicsi lány szemszögéből fogja több részben bemutatni a világot, amiben él, és azt, ami körülveszi (mert hát sok esetben – és az övében is – ez nem ugyanaz). Ezen kívül két ajánlót is találtok: a *BarCelona – Lakótársat keresünk* című filmről és a *Világfalu* című sorozatról. Ez utóbbit szeretném is egy kicsit kiemelni.

Amikor beszélgettük arról, hogy milyen utazós témáról írhatnánk, Hanna fejében máris megjelent a 2005-ben készült dokumentum sorozat, amit az egyik kereskedelmi csatornán sugároztak. Én halványan emlékeztem rá, viszont most újra belevettem magamat a Youtube-nak köszönhetően és teljesen elvarázsolt. Minden részben több kultúra szokásait mutatja be egy adott tematika alapján, és emellett, hogy sok olyan információt is hallhatunk, amit esetleg eddig nem tudtunk, tényleg olyan érzésed van, hogy egy kicsit közelebb kerülünk egymáshoz, a többi kultúrához. Érdemes belekukantani, mindegyik rész körülbelül 25 perc hosszú, érdekes tematikákkal, és (sajnos) összesen 12 rész készült. És végül, de nem utolsósorban találtok egy naplóbejegyzést dr. Paszternák András (aka Paszti) blogjáról, amit a Szarvas T-Shirt Dayről írt, ami két volt táborozónk által szervezett globális eseménnyé nőtte ki magát. Jó mazsolázgatást!)

Jutka és Hanna

A LEGJOBB HELY!

Mi a kedvenc helyed?

Ezt a kérdést tettük fel madrichoknak, korcsportvezetőknek, táborigazgatóknak, szóval a csapat tagjainak. Az első menetben válaszolóik vallomásait alább olvashatjátok.

MARTIN LEVI: drinking tea on Trafalgar square after talking to Dr. Watson. Walk on the same sidewalks, where Pink Floyd walked when they were neither Pink nor Floyd. Go around the places where Jack the Ripper would wait for you in the dark around 100 years ago, but still keep calm and carry on. Yes, mates, it's London callin'!

KISPASZTI: utazási célpontot ajánlva két kanyarra hívnám fel a figyelmeteket. Az egyik Izraelben, az 1-es számú főúton található közvetlenül az ország fővárosa előtt. Ez az a dupla kanyar, amely után – Tel-Aviv felől érkezve – feltűnnek Jeruzsálem első, terméskővel borított házai. Az utóbbi időben sokszor jártam erre, de a leírhatatlan érzés nem csillapodik egy-egy újabb vizit alkalmával sem. Pár másodperc, amíg a busz vagy a kocsis átsuhan rajta, de évezredek imáit idézi fel: „Jövőre Jeruzsálemben!”.

A másik kedvenc kanyarom Idehaza található Békés megyében, az Alföldön. Pár kilométerre Békésszentandrásról, ugyanannál az útelágazásnál, ahol a helyi Arborétum felé is le lehet térni. Ha a 44-es főúton haladtok Békéscsaba irányába, kérjétek meg Szarvas előtt a sofőrt, hogy az „Arborétum” táblánál forduljon jobbra...

SZOMOR DANI: ha országot kéne mondani, akkor Portugália. Imádom a déli országokat, leginkább ott éreztem a déli népekre tipikusan jellemző életvidámságot úgy, hogy közben nincs erőteljesen jelen a turizmus. Ráadásul eléggé visszafogott egy népség. Izrael alap, élttem is ott, gyerekkori emlékek kitörölhetetlenül megszerettetek velem ott mindent. Ha megérezem azt a tipikus tel-avivi nyári levegőt a partközelségben, egyből előttem valami megmagyarázhatatlan zen nyugalom, hogy otthon vagyok.

RÓNAI OREN: mikor ideköltöztem Izraelből, első állomásom Győr volt. Imádom beszélni a városba, kiülni a Duna-partra, megenni egy fél zacskó szotyit, majd kimenni ETO meccsre és megenni a másik felét. Elég sok dolog és emlék köt ehhez a városhoz, hiszen itt nevelkedtem. És nagyon szeretek alkalomadtán oda visszamenni és nosztalgiázni egy kicsit: :)

BALIGA JUDIT: a kedvenc városom – lehet, hogy elcsépelten hangzik – Párizs. Öt csodálatos hónapot töltöttem kint a Sorbonne-on ösztöndíjjal. Ez talán egész Európa egyik leghíresebb oktatási intézménye, én mégsem a sulira emlékszem vissza a legszívesebben, annak ellenére, hogy szuper tanáraim voltak, és nagyon izgalmas dolgokról hallgattam előadásokat. Sokkal emlékezetesebbek számomra a gyönyörű párizsi épületek a kis erkélyekkel. A Sacré-Coeur

– amely egy kis dombon található templom – környéke egyszerűen lenyűgöző. Sok turista szemeli ki persze, így aztán rengeteg utcazenész, árus és mindenféle mutatványos található az előtt álló téren és lépcsősoron. Ezt a képet is ott készítettem erről a fiatal srácról, aki profi focista-légtornász keverékeként zsonglorkodott a focilabdával!

Figyelem! Nehogy utánacsináljátok! A város egyébként nagyon multikulti, rengeteg különböző származású ember él együtt, ebben kicsit hasonlít Izraelre. Imádtam elnézni a metrón utazó tömegeket, hiszen mindenkinek annyira más az arca, a bőrszíne, a vallása és az öltözködése. Igyekeztem megismerni sok különböző embert, és csupa pozitív élményt gyűjtöttem. A nemzetek gasztronómiája is érdekelt persze, így kipróbáltam a marokkói ételeket, egy kis afrikai éttermet, az arab süteményeket, a spanyol és a brazil húsokat és a hagyományos francia konyhát is, íme a kedvenceim: sült banán és pesztós csiga.

Viszont ha Párizsban jártok, semmiképp ne hagyjátok ki azt a palacsintázót (*creposuk.fr*), ahol hatalmas, finom nutellás palacsintákat árulnak, zöld banánnal töltve. Ezelőtt sosem ettem zöld banánt, de a lényege az, hogy nem gyümölcsnek, hanem zöldségnek számít és kicsit sós íze van. Higgyétek el, a nutellával páratlan íz kombinációt alkot!

Rengeteg izgalmas dolog található még a városban, a kulturális események olyan tárházából lehet választani nap mint nap, hogy zavarában az ember nem is tudja, mihez kapjon előbb. Viszont ami minden korosztálynak, gyerekeknek, felnőtteknek izgalmas helyszín, az a *La Villette*.

Egy hatalmas kert, épületek sokasága, tengeralattjáró, kiállítások, játékok, és egy hatalmas gömb alakú mozi várja az izgalomra éhes fanciákat és külföldieket. A mozi terem érdekessége, hogy a talpadtól a fejed búbjáig minden irányban vázson található, így olyan érzés, mintha benne lennél a filmben! Ezt mindenkinek ki kell próbálnia egyszer! Jó utat kívánok!

MOLNÁR DÁVID DÖNCI: kedvenc helyem a világon Laosz, mert a Távol-Kelet egyik legszebb országa. Páratlan föld- és vízrajzi különlegességekkel, az alsó hangon is egzotikus ökoszisztémáról nem is beszélve. Ami miatt a kedvenc helyem, az nem más mint, a laoszi művészet. Hatalmas kőből készült templomai és szobraik fittyet hánynak az idő vasfogának. A természet által körbeölelt történelmi csodák még ma is elképesztő állapotban vannak. Ez teszi számomra Laoszt olyan különleges hellyé.

EYAL YERUHAM: kedvenc helyem az egész világon (egyelőre) a Budai Vár. Hogy miért? Mert imádom a hangulatát. Régi, szép és gyönyörű a kilátás – főleg este –, egyszerűen lélegzetelállító, ahogy ki van világítva a város és lehet látni a parlamentet és a Lánchidat. Ezen kívül nagyon sok jó emlék fűz a Várhoz, és sok jó koncerten voltam ott különböző fesztiválokon.

MINA PASALJIC: a kedvenc helyem egy utca Belgrád központjában, a régi városrészben van. Régi épületek, macskaköves az út, és tele van nagy fákkal és kávézókkal. Gyönyörű a kilátás és tökéletes

rálátásod van a folyóra és az új városrészre, amit Új Belgrádnak hívnak.

ROSENBAUM ESZTER: nehéz kérdés. Ha ország, akkor Izrael, ha város, akkor Szópol. Most inkább az utóbbiról írnék, az előbbiről szerintem hallhattatok már sokat. Szópol Bulgária délkeleti részén fekszik, óvárosa egy félszigeten nyúlik be a Fekete-tengerbe. Az első képek, amik beugranak, amikor Szópolra gondolkodok: az óváros szűk utcái és jellegzetes házai, filctollal felosztott fapadok a kertmoziban, jazz klub, finom halételek minden mennyiségben, az estére megvilágított erőd hangulata, napsütéses tengerpart.

BALKÁNYI NÓRA: nem meglepő, hogy nehéz kérdés ez. Van egy olyan érzésem, hogy mivel nem voltam még Izlandon, Új-Zélandon, Dél-Amerikában vagy a kaliforniai Yosemite parkban, az ultimate kedvencek még előttem állnak (lehet repjegyekkel megajándékozni). Viszont eddig is nagyon szerencsésen láttam sok mindent, a nyertes pedig Párizs, Barcelona és a síeléssel összekötött mindenféle hegyek, legyen ez mondjuk az Alpok. Emellett a dániai, fjord partján fekvő, igen félreeső és annál is kisebb *Rønshoved* (ejtsd: „hronszűj”) is kedvenc helyszín marad, ahol egyszer négy hónapig laktam. Képet is erről kaptok, mivel van egy olyan érzésem, hogy nem ide rohantok majd, ha legközelebb utaztok.

HERENDI ESZTER: Olaszország bármelyik pontja. Szerencsésnek érzem magam, mert igazán sokat utazom (főleg Európa-szerte), és minden helynek megvan a maga különlegessége, csodálatos részei és atmoszférája. De nincs még egy olyan hely, ahol annyira otthon érezném magam, mint Olaszországban. Minden évben másfél hónapot töltök

Lignanóban, heteket Rómában, napokat Velencében, de Firenzét és Milánót is szeretem. Szicília pedig egy tökéletesen más, elképesztő és hihetetlenül egyedi, szavakkal alig leírható hely. Beszélék olaszul, imádom az olasz ételeket, az olasz emberek vidámságát és nyitottságát, a jóképű olasz fiúkat, a piros Vespákat és a csodálatos művészeti élményeket, amelyekben részünk lehet itt. Minden alkalommal képes valami újat adni (még ha Róma az örök város is;) és felpörgetni, vagy ha arra van szükség, megnyugtató. Olaszország az én második otthonom. :)

JAMBRIK ALEXA: Párizs, azon belül is a *Montmartre* negyed. Nagyon megfogott a hangulatos kávézók és az utcán rajzolgató, festegető művészek látványa. Az egész hely is olyan, mint egy igazi hamisítatlan párizsi festmény. Ennek a negyednek külön hangulata van, szűk kis aszimmetrikus utcákon át juthatsz fel a dombocskára, és nem mellesleg a *Sacré-Coeur* is itt található. A székesegyház éjszakai megvilágítása még monumentálisabbnak és gyönyörűbbnek mutatja az épületet, mint amilyen valójában.

SZÉKELY GÁBOR KATALIN: 1. § A kedvenc helyem, az mindig ahol épp vagyok. 2. § Ahhoz, hogy az első paragrafus lépjen életbe, három dologból kettőnek kell teljesülnie. Ez a három a következő: 2. § (1)

Legyen nálam feltöltve a telefonom, (2) legyen ott Viktor (az Eichner), (3) legyen előttem egy nagy tál tejfölös-sajtos tészta.

HÓDOS ÁDÁM:

számomra a legkedvesebb hely a világon nem más, mint Budapest. Sokan, akik itt élnek nem is néznek fel a házakra, a tornyokra, csak a járdát figyelik meredten, nehogy belelépjenek valamibe, pedig ez a város arra vágyik, hogy észrevegyék a szépségét. Amikor azt mondom szépség, nem azokra a csecsebecsére gondolkodok, amiket a turistáknak mutatgatnak, mint a nők az új fülbevalójukat, hanem azokra a házakra, amik ugyan kicsit leharcoltak, de éppen olyanok, mint egy örök heg az ember karján, egy emléket őriznek. A parkok, amik mosolygódöröskék, a folyton dolgozó és megfáradt Budapest arcán. Ha belegondolok, az életem minden nagy eseménye itt történt, tehát ez a város az otthonom, így melyik hely lehetne kedvesebb számomra, mint az otthon. Azt gondolom, ha az összes budapesti így gondolná és felemelné a tekintetét, nemcsak a várost látná szebbnek hanem a lakóit

tudtad?

A második világháborúban sajátos eszközhöz folyamodott az amerikai hírszerzés. Navajo indián tengerészgyalogosokat képeztek ki rádiósoknak, akik a bonyolult kódolás helyett a saját anyanyelvükön továbbították a parancsokat, amit az ellenség képtelen volt megfejteni.

is. Nekem Budapest otthon, szeretem, munka.

SZENDY BARBI:

szeretek utazni, sok kedvenc helyem van, akad azonban egy dolog, amit mindenhol megteszek. Választok egy kávézót és leülök a teraszára, vagy kinézek egy szimpatikus

padot, leülök és nézem a város forgatagát. A legutóbbi padot Jeruzsálemben találtam a Yafo utcában, a Mahane Yehuda piac mellett, ami egy másik kedves helyem a városban. Miután a barátommal végigjártuk a piacot, felszerelkeztünk egy kis csokis süttivel és szőlővel, leültünk nézelődni. Figyeltük az előttünk elrohanó sokféle embert, akik a piacról tartottak hazafelé, úgy tűnt mindenkinek nagyon sietős, mi pedig csak ültünk ott és néztük a különböző helyről érkező emberek kavalkádját.

SASHA: most perpillanat New Orleans – az Egyesült Államok 46. legnagyobb települése, a jazz zene fellegvára, a lazaság fővárosa és nem utolsósorban a New Orleans Saints amerikaifoci-csapat otthona, amit egy hatalmas Dome-nak (kupola) nevezett építménnyel is jeleznek. Who Dat!

Dánia, fjord, ingovány: Nórkedvenchely

barcelo na

Lakótársat keresünk (L'auberge espagnole, 2002)

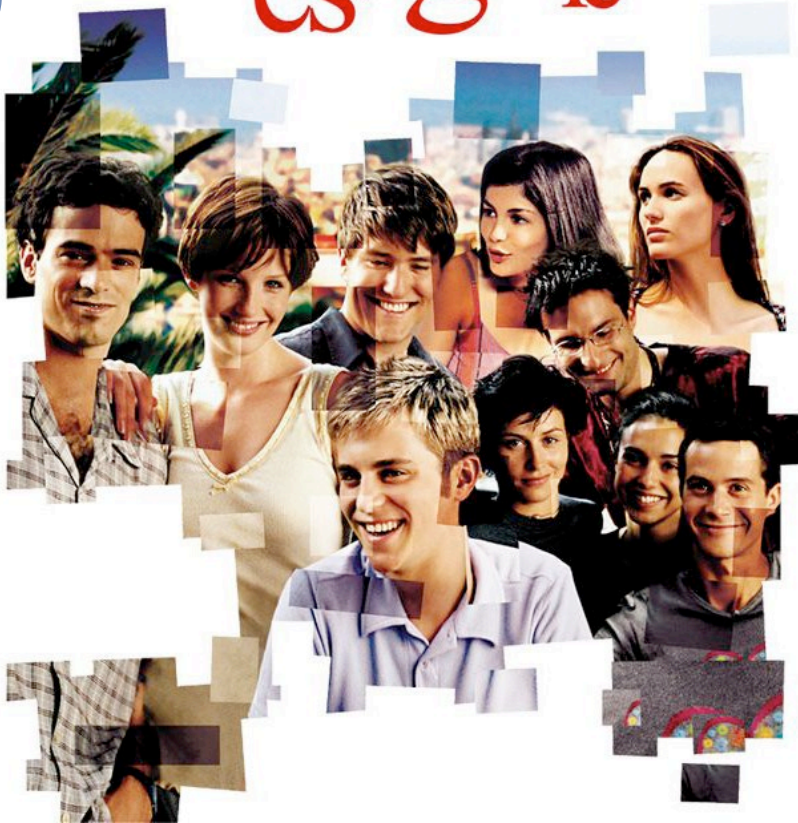
Láttuk, tudjuk, most megismételjük: a már tíz éve bemutatott spanyol-francia *Lakótársat keresünk* az a feelinget ontja magából, amit na gyon érdemes minimum egyszer át élni. Ha bennetek van a bugi, egyetemre jutva sokféle lehetőségetek van kijutni – akár saját anyagi háttér nélkül, önkénteskedve. A *Lakótársat keresünk* főhőse, Xavier 25 éveser megy a híres Erasmus-ösztöndíjja Barcelonába. Itt sokan élnek sharec flatben, vagyis olyan nagy lakásokban, ahol a sok szobában akár hatan-heten is együtt élnek. A sztereotípiáknak bájosan engedő szereplők Olaszországból, Angliából, Svédországból, Dániából, Németországból, Törökországból és persze Spanyolországból kerültek össze egy helyre. A *Lakótársat keresünk* hozza amit elvárhatunk tőle: a mókás félreértéseket, a viharos szerelembe eséseket, a nagy önmegtalálásokat. Az egész film mindemellett le is van öntve egy jó nagy adag Barcelonával. Az épületek, a kertek és néhány az épületeken futó kertek egész egyszerűen annyira szépek, hogy önmagában is elég lenne csak az amúgy szépen fényképezett várost figyelni.

Ha nem is juttok ki huzamosabb időre, csak pár napra Barcelonába, akkor is menjetek be Noá, volt szarvasi madrichunk kürtőskalácsosójába, a Ximenesasba (Carrer de Jaume I, 3, 08002 Barcelona)!

Nóc

l'auberge espagnole

VICCEK

A VILÁG MINDEN TÁJÁRÓL

Egy borongós őszi napon az öreg indián elmegy a varázslóhoz és megkérdezi:

- Milyen lesz a tél?
- Kemény hideg tél lesz.
- Biztos?
- Biztos.
- Gyűjtsék fát?
- Még kérde? Gyűjts!
- A családom is gyűjtsön?
- A családod is.
- Az egész törzs gyűjtsön?

– Az egész törzs... persze.

Az öreg elbalag, a varázslónak pedig kezd rossz lelkiismerete lenni. Mi van, ha felesleges munkát adott az öreg-

nek? Hát bemegy a városba, a meteorológiai intézetbe, és megkérdezi:

- Milyen lesz a tél?
- Kemény, hideg tél lesz.
- Biztos?
- Biztos. A szatellit-felvételeken remekül látszik, hogy az indiánok már mindenfelé gyűjtik a fát...

Az eszkimó bemegy az étterembe:

- Kérek egy kólát – szól a pincérnek.
- Jéggel vagy jég nélkül? – kérdi a pincér.
- Ne idegesítsen fel!

Károly felhívja az orosz rokonait:

- Hány fok van most nálatok?
- Mínusz 16.
- Jól van akkor, mi már nagyon aggódtunk, mert itt nálunk a hírekben azt mondták, hogy kint nálatok sokkal hidegebbek vannak!
- Ja, hogy kint? Ott mínusz 51!

Egy ember megy a sivatagban és találkozik egy beduinna.

- Elnézést, meg tudná mondani, merre van az oázis?
- Persze, menjen itt egyenesen előre, aztán kedden forduljon balra!

tudtad?

Izlandon bárki folytathat orvosi tevékenységet, ha kirak egy táblát a következő felirattal:
Scottulaejnir, ami magyarul kuruzslót jelent.

PÓLÓT FEL!

egy különleges este margójára

Felemelő érzés volt tegnap este szarvasi ifjúsági vezetőnek lenni. Két amerikai táborozó, Ilanna Starr és Molly Schneider kezdeményezésére – szó szerint világszerte – tábori pólóba öltöztek kicsik és nagyok. Az első Szarvas Shirt Day összekötötte a Körös-parton, az évek hosszú során át életre szóló élményeket szerző táborozókat a Föld megannyi pontján.

Sokat látott madrichként nem voltak nagy elvárásaim, gondoltam egy-két hozzám hasonló megszálolt biztos magára ölti majd a gúnyát, de... Ezzel szemben tábor történeti óráknak lehettünk szemtanúi. A piros betűs napot megelőzően Londonból, Micpe Jerikóból érkező első felvételek után 22-én kora reggel befutott egy-egy düsseldorfi és moszkvai fénykép. A délelőtti órákban lassan csordogáltak a fotók, összhangban az általam is vártakkal. Talán az eltérő időzónának köszönhetően délután négy órát követően aztán beindult az áradat. Percenként kerültek fel egyéneket, kis csoportokat tábori t-shirtben ábrázoló alkotások. Akadt, aki a plüssállata-

it vagy házi kedvencét ruházta fel az egyenkék-fehér, vagy az egyre több tarka színben pompázó recepción vásárolható emléktárggyal. A munkából hazaérve le sem tudtam venni a szemem az esemény két, párhuzamosan frissülő Facebook-oldaláról. Pozsony, New York, Belgrád, Sydney, Riga, Torontó,..., hogy csak néhányat említsek a városok közül. India, Szingapúr, Mexikó, Albánia... – nőtt folyamatosan az érintett országok listája.

A képek mellett az azokra nyomott like-ok száma is megállás nélkül gyarapodott, jelezve, a program nem merült ki a fotó elkészítésében és posztolásában. Figyelünk, figyelünk egymásra, s együtt tudunk örülni egy-egy újabb társunk csatlakozásának. Voltak, akik már rég nem járnak Szarvasra, voltak, akiknek az előző nyár volt az első, s szép számban akadtak régi motorosok is. Az egyik legmeghatóbb pillanat az volt, amikor a nyári üdülőhely egyik helyi alkalmazottja jelent meg az egyenruhában. Volt a világban több mint 200 emberke, akiknek október 22.

ugyanazt jelentette, akik szentettek legalább egy röpke pillanatot annak a helynek, amelynek nagyon sokat köszönhetünk. Minden elismerés az ötletadóknak, a táborvezetésnek, amely támogatása nélkül bizonyára egy lokális amerikai kezdeményezés maradt volna ez a határokon, kontinenseken átívelő program. A pólónap bebizonyította: a tábor varázsa mégsem törik meg a kerítésen kívül, a kötelék meghódíthatja a virtuális teret is.

Ramat Gan, Izrael, 2012. október 23.

Dr. Paszternák András
(KisPaszti)

Ilanna és Molly, a Szarvas Shirt Day ötletgazdái és elindítói

tudtad?

New Yorkban büntetlenül nyelvet ölthetünk azokra a nőkre, akik a moziban a vetítés alatt hangosan vitatják meg a film lehetséges végkimenetelét.

CSERNUS FANNI

ISMERETLEN ISMERŐSÖK

Hol volt, hol nem volt, Európa szívében egy kicsiny ország fővárosában, Budapesten állt egy csodálatos ódon épület, melynek hatalmas kapujának olyan magasan volt vas-kilincse, hogy az embernek jóformán lábujjhegyre kellett állnia ahhoz, hogy kinyithassa a súlyos ajtót.

A kaput két kőszobor védte. Két erős, lándzsás férfit ábrázoló kötömb.

Ennek a háznak a harmadik emeletén a hetes számmal ellátott ajtó mögött volt a világ. A heted-hét országon túli, hétfejű sárkányok uralta, hét törpe által békésen lakott otthon, legalábbis egy kislány számára ezt jelentette a szegekkel bevett hetes szám az ajtón.

Panka volt ennek a varázslatos világnak a hercegnője. Ő uralkodott az ajtó túloldalán. Szobája telis-tele volt válogatott mesekönyvekkel, Legókkal, és tucatszám heverték a kosárban babák. Volt műanyag teázó asztalka, színes csészékkel, különböző mintákkal tarkított trenderlik, amiből minden hanukakor egytel több került a játékpalcra, hatalmas Legópalota, kisvasút távirányítású vonattal, egy csöpp világ tele mindennel, amiről egy gyermek álmodhat. És persze a baldachin alatt a pihe-puha ágyban ott volt Dubi, a puha barna plüssmackó sötétzöld kipával a fején. Dubi kiváltságos

volt. Ő volt Panka kedvenc játéka. Sőt több is volt egy egyszerű játéknál, ő volt a kislány legjobb barátja. Mivel kevés gyerekkel találkozott és testvére sem volt, nem sok pajtást tudhatott maga mellett, sőt a rongyos kabalán kívül igazán senkit.

Panka szerette az ablakból nézni a ház előtt elsuhanó villamosokat, az esőben ernyő alá húzódó járókelőket, a szökdécselő gyerekeket, akik hangosan nevetve meséltek édesanyjuknak a világról, legalábbis arról a szeletéről, ami az övék volt.

A kislány, bár megvolt mindene, mégis arra vágyott, hogy ő utazzon a 4-es, 6-os jelzésű óriáskígyón, ami reggelente emberek tucatjait nyeli el. Arra vágyott, hogy az esőben bebújhasson egy hatalmas ernyő alá és közelről láthassa, ahogyan a hűvös cseppek az aszfaltra csapódnak, hogy egyszer végre az életben őt hallgassa az anyukája és ne a telefont, amiből mindig idegen emberek szigorú hangja szűrődött ki. Szerette az ablakon túli világot nézni, sze-

rette és egyben utálta, mert félt tőle. Bizonytalan volt ott kint, ott ugyanis nem ő volt a hercegnő, nem ő uralkodott, ott csak egy aprócska lány volt az emberek sűrű tömegében. Sok mindent utált, ami nem adta meg neki a meleg rózsaszín szobában megszokott biztonságérzetet. Utálta a bogarakat, a vízzel teli habos kádat, a forró spenótot, a konyhát felmosás után, amikor még csúszós és fényes, egyszóval veszélyes. Nem szerette a többi gyereket, mert sokszor semmibe vették játékszabályait, nem szerette a felnőtteket, mert úgy érezte nem figyelnek rá. Amit mond nekik, csupán szavak, melyek köddé válnak, mielőtt meghallanák azokat. Nem szerette azokat sem, akik számára nem voltak megszokottak, külsejük eltért az övétől, vagyis a bőrük fekete volt, vagy barna, a szemük szűk és vékony, nem szerette őket, mert ismeretlenek voltak számára. Mindennél jobban azonban a legfélelmetesebbtől tartott: a remegő kezű, ráncos bőrű, vaskos botra támaszkodó, töpörödött idősektől, akiknek haját a kor fehérre marta.

Rettegett tőlük, és ezért utálta is őket.

Panka nagy bánatára az alattuk lévő lakásban, a hármaskörű ajtó mögött egy idős néni lakott. Aki bár ősz volt, ráncos és görbe, mégis jobban hasonlított Pankára, mint azt a kislány gondolta volna. Ő is egyedül volt, az ajtó mögötti világ volt mindegyike. Egyedüli társa az a furcsa, dundi, cirmos macska volt, aki mindig követte őt. A néni azonban szerette a kislányt. Amikor az ajtóban olykor-olykor összefutottak, mindig néma mosollyal figyelte. Nem szólt hozzá, nem gügyögött, nem dohogott csak némán végigmérte, majd egy csalfa mosollyal hátat fordított neki.

Egyszer egy esős, borús napon, amikor a köd olyan vastag volt, hogy az út túloldaláig is alig lehet látni, a villamosra váró utasok csupán halvány foltok voltak tarka esernyők alatt és mindenki rohant, mintha legalábbis megelőzhetné a felhőkből kiömlő vízáradatot, kezdődött Panka életének legnagyobb kalandja.

A szülei éppen színházba készülődtek. A csöpp gyermek a kanapé sarkára kucorodva figyelte, ahogy édesapja megigazítja ingét, hurkot köt a sötétkék nyakkendőjére és a finom selymes anyagon végigsiklik ha-

talmas erős keze, ahogy édesanyja púderes dobozából száll a finom por, és ahogy a bordó rúzs nyomot hagy az ajkain. Figyelte, ahogy vörös ruhája minden lépésnél utánlibben, majd amikor megáll, végigsiklik kecses lábain. „Akár Eszter királynő”, gondolta Panka.

A készülődés azonban már megszokott volt a számára. Minden reggel ugyanúgy telt. Ciceszigazítás, hurok a nyakkenedőn, púder az arcon, rúzs az ajkakon, egy röpke puszi és az ajtó zárul. Ő pedig a kanapén kuporog pizsamában és hallja, ahogy a dadusa a kávécsészéket nagy csörömpöléssel mosogatja a konyhában. Ilyenkor kicsi volt a végtelen puha bútoron, egy apró manónak érezte magát és egyetlen társa, Dubi az ölében gubbasztott. Ekkor gyakran hosszú percekig mereven ült egy helyben. Nem vonzották a csillogó játékok, a tarka teáscsészék. Érezte, hogy hiába a sok csodálatos játék, még sincs igazán semmije, nincs mellette az édesanyja, akivel eljátszhatna a teás asztalkánál, vagy a babaházban, nincs mellette az édesapja, akivel együtt építhetné a távirányítású vasút sínjeit. Nincsen mellette senki, csak a rongyos mackó.

Ezen a különleges estén is minden ugyanúgy történt. Az ajtó bezárult, és ő Mancival, a fiatal gyerekcsőszel maradt. Mancik kedves lány volt, mindig megfürdette, megegette a kislányt. Olykor hagyta, hogy vele nézze a televíziót. Telt alakját mindig bő ruhákkal fedte. És amint a szülők kiléptek a házból, a konyhaszekrényben lévő csokis bödönhöz lépett, bekapott egy falat karamellás tejszokoládés ostyát – az volt a kedvence –, majd leült megnézni legkedvesebb sorozatát, aminek azon a különleges napon a 2345. részét vetítették. Miután a fülbemászó, egyszerű végefőcím zene elhallgatott, Mancik elvonult a fürdőszobába és megengedte a fürdővizet. „A rettegett kád” – gondolta az apróság, és a fotelbe simult olyannyira, hogy

majdhogy nem egyé vált a bútorral. A nappaliban csönd lett, félelmetes csönd. Csupán annyit lehetett hallani,

ahogy a tej lassan, teljesen elforr a lábosban, amit még a reklám alatt tett a tűzhelyre a hercegnecske fiatal lány. És egyszer csak sssssssss... elkezdett folyni a víz a hűvös fémcsapból.

Öt perccel később csupán, pizsamáját szorongatva találta magát a fürdőszoba-

bai kilépőszőnyegen vigyázban állva. Kerek szemekkel figyelte a végtelennek tűnő óceánt a kádban, amiből itt-ott, akár a jéghegyek a Jeges-tengerben, hab hegyecskek álltak ki, ezzel megtörve a víz egyenletességét.

A kád tartalmáról merev tekintete a csapra siklott, némán nézte, ahogy a csapból a teli kádba csöppen a víz. Csipp-csöpp... csipp-csöpp... kínzó lassúsággal. Figyelte, ahogy a rideg fém végén először megáll a víz, majd lassan dundi vízcseppé formálódik, megnyúlik, elengedi a fénylő tárgyat, és ismét kigömbölyödik, végül a vízbe placcsan. Úgy érezte, ő is csak egy csepp, amit elnyel majd a rengeteg víz és bekebelezik a csillogó, fehér habhegyek. Mancik ráhelyezte a vízre a hegyekhez mérve túlságosan is nagy sárga gumikacsát, felkapta a gyermeket és a vízbe rakta.

Panka érezte, ahogy először a lábujjai, majd a térd, végül az egész kis teste elmerül a habokban.

És ekkor, ebben a percben, amikor már a tarkóját is a víz csiklandozta, megtörtént...

Elkezdett oráítani, sikított, ahogy a torkán kifért. Kapálózott, fröcskölt, olyan volt, akár egy vergődő hal. Mancik ez nem érte újdonságként. Megszokta már a mindennapos tortúrákat. Ez volt a napjának a rémpontja.

Egyszerre hangos berregéssel megszólalt a csengő, majd amikor kilépett a fürdőszoba ajtaján, vala-

tudtad?

A thai emberek a fejet tekintik a legmagasabb és legfontosabb testrésznek, így kerülni kell annak az érintését. A talp ezzel ellentétben a legalacsonyabb testrész, ezért primitívnek minősül az, hogyha a talpat mások felé emeljük, vagy fordítjuk, illetve ha nyilvánosan lábbal teszünk olyat, amit kézzel illene.

mi furcsa, oda nem illő hangot hallott. Ffffff... kifutott a tej.

Rohant a konyhába, majd az ajtóhoz, kinézett a leskelődő lyukon, majd visszarohant a konyhába, akár egy őrült úgy szaladgált ide-oda, miközben Panka üvöltött a kádban.

Ahogy Mancsi ajtót nyitott, úgy hallgatott el a kislány is.

Ugyanis ameddig a dadus az ajtónál állt, a fehér csempe borított fürdőszobában valami csodálatos, elképesztő, hihetetlen dolog történt. Az a hihetetlen dolog pedig kerek volt, nem, nem is kerek, gömbölyű, de nem is egyszerűen gömbölyű, óriási, dagadt, fényes, rózsaszínes és lilás árnyalatú... szappanbuborék volt. Egy hatalmas fényes szappanbuborék, ami egyre csak nőtt és nőtt. Bekebelezte a törölközőt, a pizsamáját, Dubit, aki a szennyestartó tetején trónolt, és végül utoljára akkorára dagadt, hogy bekebelezte Pankát is. A kislány annyira elképedt, hogy még pislogni is elfelejtett. A szája tátva maradt, a hiszti utáni utolsó könnycseppjei pedig lassan gurultak le az álláig. Egy ideig ott időztek, majd lepotytyantak. A buborék meg egyre csak emelkedett és emelkedett, a kislánnyal a belsejében. Panka hiába próbált kiszabadulni, a buborék éppen hogy csak megnyúlt egy kicsit arra, amerre a kezével nyomta a falát. Hiába kiabált, Mancsi nem hallotta a hangját.

Ahogy kiemelkedett a kádból és már a padlótól egy méter magasan lebegett, egyszer csak kiröppent a buborék a hét ágú gyertyával megvilágított ablakon. Panka kiabált a járőkelőknek, de senki sem pillantott az égre, senki sem látta, ahogy egy csupasz kislány egy törölközővel, pizsamával és plüssmacival megpakolt buborékban lebeg a város fölött. Egyre magasabban és magasabban szállt. Az emberek pedig lassan hangyáknak tűntek a magasból, a villamos meg egy gilisztának, míg végül nem maradt más, csak egy lámpáktól fényes város egy hosszú folyóval a közepén. A magasból már csak a Budai Vár, a Lánchíd és a Parlament volt kivehető, míg végül olyan magasra ért, hogy a felhők egységesen, óriási vattacukorként takarták el előle a világot.

Folyt. köv.

VILÁG-FALU

Kepes Andrásnak a különböző kultúrákról szóló műsora még 2005-ben ment a televízióban. A részek témái, a helyek, ahova elment felvételeket készíteni, hogy közelebb hozza a magyar tévénézőkhöz a számunkra idegen és akár megdöbbentő szokásokat, rítusokat vagy akár mindennapokat, nagyon nagy hatással voltak rám. Kepes András a következőképpen foglalta össze műsora lényegét:

„A világ nagy részén az emberek másként születnek, másként élnek, másként halnak, másként szeretnek, másként gondolkodnak, mint mi! Valami okuk talán csak lehet erre! Háttha lehet tőlük tanulni. Két éve elhatároztam, ismét nyakamba veszem a világot. Megkértem Magyarországon élő külföldi barátaimat, mutassák meg saját kultúrájukat.

Kíváncsi voltam, boldogabbak-e Indiában azok, akiket már gyerekkorukban összeadnak, és nem kell a kamaszkori szerelmi csalódásokkal bíbelődniük. Vagy, mondjuk Marokkóban, akiknek egyszerre van három feleségük, nem egymás után, mint nekem. Milyen lehet nem a lakásért, házért küzdeni egy életen át? Nem lenne jobb négyezer méter magasságban a Titicaca-tó közepén, egy úszó nádszigeten élni vagy egy jurtaban a mongol sztyeppén, úgy, ahogy őseink éltek másfél ezer évvel

ezelőtt? Kíváncsi voltam képes lenné-e stressz nélkül élni. Mondjuk az Andok hegyei között elengedni magam egy transz-szertartáson, és a sámán tanácsára a révületben eggyé olvadni a természettel. Vagy Japánban, egy többórás teaszertartáson elmélyülten gyönyörködni a teáskannában és egy kétszázötven éves teácsészésében. A Gangesz partján a lélekvandorlással barátkoztam, miközben a máglyán elégettek egy halott asszonyt, Észak-Afrikában pedig egy véres dzsinn-szertartáson igyekeztem meglesni a szellemeket. De legalább ennyire érdekelt az is, milyen értékrend szerint élnek gyimesi csángó, oláh cigány vagy ortodox zsidó barátaim.

A tizenkét részes sorozatban tucatnyi kultúra mindennapjait hasonlítjuk össze a születéstől a halálig. Sőt azon túl is.”

A műsor különböző témákat jár körül minden részben, például gyereknevelés, lakások, ételek. Az én kedvenc részem a lakásos volt, ahol bemutatták, hogyan éltek Peruban a „Lebegő-szigeteken”, ahol minden nádból készült, a sziget, a házak, a templomuk. Ez annyira megtetszett, hogy el is mentem megnézni. Hogyha ti is kedvet kapotok egy kis világ körüli utazáshoz, a műsort meg tudjátok venni DVD-n, vagy a youtube-on is beleleshettek: írtátok be a keresőbe, hogy *Világ-falu, 1. rész, Hová szülessünk*, és utána a többi részt is végig lehet nézni! A Sprektumon pedig egy másik világtúrák műsort, az *On the Spot*-ot tudjátok nézni, amiben két egyetemista járja az izgalmasabbnál izgalmasabb helyeket.

Hanna

tudtad?

A Csendes-óceáni Tiwi törzs lány tagjait már születésükkor hozzáadják egy idősebb férfihoz. És még azt hittük, hogy Júliának volt nehéz dolga...

tudtad?

Alabamában tilos bekötött szemmel kerékpározni.